

## NAGRODA ZA WIERNOŚĆ

### Część I: Przegląd

Bóg obiecuje swojemu ludowi nagrodę ziemską i nagrodę wieczną (Pwt 28,1-6; Ps 58,11; Ml 3,10-12; Rz 2,6-7), stosownie do uczynków (Rz 2,6-7; Tt 2,13-14). Te nagrody są wystarczającą motywacją do wierności (Ap 2,10; 21,1-7).

Ludzie martwi w grzechu (Ef 2,1-6) nie są zdolni do wierności. Nie są też zdolni do dobrych uczynków (Iz 64,10). Ale Bóg wskrzesza nas do nowego życia w Chrystusie (Ef 2,5-6), oferując zbawienie z łaski wszystkim, którzy się Mu poddadzą (Tt 2,11). Działa w nas sprawiając chcenie i wykonanie według Jego upodobania dla zbawienia naszej duszy (Flp 2,12-13) i dla zbawienia naszych bliznich.

Ci, którzy zostali usprawiedliwieni przez wiarę w Chrystusa (Rz 5,1-2), otrzymali życie wieczne (Tt 3,7) niezależnie od uczynków, które spełniali (Rz 3,28; Ef 2,8-9). Jednak łaska czyni nas nowym stworzeniem w Chrystusie, uzdalniając nas do dobrych uczynków (Ef 2,10). W tym sensie wszelkie dobre uczynki są owocem wiary danym nam przez Boga (Ef 2,8), a zatem czyny zbawienia (Jk 2,14) są w gruncie rzeczy dokonane przez samego Boga (Iz 26,12).

Szafarstwo dotyczy błogosławieństw materialnych i duchowych, gdyż „od ciebie pochodzi to wszystko i daliśmy tylko to, co z twojej ręki mamy” (1 Krn 29,14), w tym posłuszeństwo ku zbawieniu. Wszyscy, którzy są wierni w używaniu czasu, darów, ciała i dóbr materialnych, zawdzięczają to łasce Bożej, gdyż są posłusznymi narzędziami poruszonymi Jego miłością (1 Kor 13,1-3; Ga 5,6). Ostatecznie podstawą otrzymania przez odkupionych wiecznej nagrody jest także dokonanie Boga, który sprawia „wszystko we wszystkich” (1 Kor 12,6; zob. także Flp 2,13).

### Część II: Komentarz

#### Nagrodzeni za to, czego Bóg dokonał

*Biblia* używa różnych słów o szczególnym znaczeniu odnoszących się do zbawienia. Jedno z takich słów to „nagroda” (hebr. *szakar*) w sensie zapłaty przewidzianej w umowie, wypłaty, opłaty za przejazd, utrzymania czy kompensacji (Iz 62,11; 40,10). Inne słowo (hebr. *eqeb*) oznacza „konsekwencję”, „rekompensatę” jako rezultat posłuszeństwa Bożym przykazaniom (Ps 19,8-12).

W *Nowym Testamencie* Pan jest przedstawiony jako nagradzający (gr. *misthapodotes*), wypłacający, który reguluje zapłatę (Hbr 11,6). On da odkupionym ich nagrodę (Ap 22,12). Nagroda ta będzie stosowna do uczynków dokonanych w tym życiu (gr. *ergon*). Praca może tu oznaczać czyjeś zajęcie, jak również czyn, dokonanie czy przedsięwzięcie (Ap 22,12).

Natomiast dar (gr. *karisma*), który jest darem życia wiecznego, to przeciwieństwo zapłaty (gr. *opsonion*) za grzech (Rz 6,23). Pierwotnie „zapłata” odnosiła się do racji żołnierskiej, stypendium czy wypłaty (Rz 6,23). *Karisma* wskazuje, że zbawienie jest darem (Rz 6,23), a dobre uczynki pochodzą od Boga (Ef 2,10). Jednak śmierć jest zapłatą za uczynki (grzeszne) dokonane bez Boga.

Podobnie zbawienie jako nagroda czy zapłata to *karisma* (dar). Ten dar nie bierze się z osobistych uczynków (gr. *ergon*), ale z łaski danej nam w celu czynienia dobrych uczynków (*ergon*) (Ef 2,8-10). W przeciwieństwie do tego ludzkie uczynki są grzechem, a zapłatą (*opsonion*) za nie jest śmierć (Rz 6,23; Ga 5,19-21). Trzeba zadać pytanie: Kto przynosi dobre uczynki? Niewątpliwie czyni to sam Bóg przez Jego łaskę. Łaska Boża pozwala wierzącemu wykonywać pracę wiernego szafarza, ale ciało podlega jedynie uczynom potępienia.

#### Nagrodzeni, gdyż są dziećmi

Wierność święty bierze się z tego, iż są dziećmi nowonarodzonymi przez nawrócenie. Adam i Ewa byli dziećmi Bożymi w Edenie, gdzie jedynie szafowali ziemią, którą Bóg polecił im uprawiać (Rdz 2,5). Ten porządek pozostał w mocy po upadku (Rdz 3,23), ponieważ Ziemia należy do Pana (Rdz 14,19-20; Ps 24,1). Jako dzieci Boże, Adam i Ewa pierwotnie zostali stworzeni, by być wiernymi szafarzami, wolnymi od potępienia grzechu.

Jednak grzech uczynił nas dziećmi gniewu (Ef 2,3). Boskie rodzicielstwo zostaje przywrócone (J 1,12) przez łaskę Jezusa, tak iż na nowo stajemy się dziećmi Bożymi (2 Kor 6,18). Greckie słowo *diateke* (testament) podkreśla jednostronny charakter testamentu (Hbr 9,15), na mocy którego ludzie stający się dziećmi otrzymują przez wiarę zbawienie jako dziedzictwo od Ojca (Rz 8,16-17). Otrzymują to dziedzictwo nie jako obcy (Ef 2,12; Kol 1,21) ani przez uczynki ciała, ale przez wiarę (Rz 4,4-5). Tak więc wierne szafowanie otrzymanymi darami, czasem, dziesięciną i darami oraz wszystkimi naszymi siłami wyrasta z doświadczenia między Panem a nami, Jego szafarzami. Ta więź przymierza między Ojcem i Jego dziećmi zaczyna się nowonarodzeniem i jest kontynuowana we wspólnocie z Bogiem.

Ponadto w grece pojęcie szafarza (*oikonomos*; Łk 12,42; 1 Kor 4,1-2; 1 P 4,10) oznacza kogoś, kto troszczy się o interesy i własność innej osoby i musi zdać sprawę ze swojego szafarstwa, by otrzymać słuszną nagrodę.

Ta więź przymierza (hebr. *berit*) zawiera także obowiązki, błogosławieństwa albo przekleństwa. Wierność przymierzu zależy od łaski Bożej a nie od ludzi. Odnawiając przymierze przez nawrócenie Bóg jeszcze raz wpisuje swoje prawo w nasz umysł i serce, a my stajemy się Jego ludem (Jr 31,31-34).

### **Nagroda i korona są darami**

Nagroda odkupionych jest przedstawiona w *Biblii* jako „trofeum” (gr. *brabeion*) wręczane zwycięzcom podczas starożytnych igrzysk na stadionach (1 Kor 9,24; Flp 3,14) oraz jako „korona” zdobywana we współzawodnictwie (1 Kor 9,25). Osiągnięcie tej nagrody wymaga wytrwałości i ofiarności ze strony chrześcijanina (1 Kor 9,26-27).

Pewność zwycięstwa nie zapobiega cierpieniu w dążeniu do niego. Jak Jezus, będąc Synem, wybrał spełnienie woli Ojca mimo cierpienia (Hbr 5,8), tak również my jako dzieci Boże będziemy znosić smutki doczesnego życia (Flp 1,29; J 16,33). Jednak nie spuszczamy z oczu nagrody, nawet jeśli w dążeniu do niej musimy odrzucić wszystko, co przeszkadza, jak sportowiec startujący w zawodach.

*Biblia* uczy także, że wszystko, co mamy na tym świecie, należy do Boga. Możemy żyć, poruszać się i istnieć jedynie dzięki Niemu (Dz 17,28). Ponadto każdy dobry dar pochodzi od Niego (Jk 1,17). Podobnie, ponieważ wszystkie materialne dary pochodzą od Boga, wszelkie dobre uczynki w sferze duchowej także pochodzą od Niego (Ef 2,10).

Tak więc zasługa, za którą nagrodę otrzymają odkupieni, należy wyłącznie do Boga, który działa w swoich wiernych sprawiając chcenie i wykonanie według Jego upodobania (Flp 2,13). Odkupieni zostają nagrodzeni za to, że zaakceptowali, a nie odrzucili, dzieło Boże w ich życiu, bo uwierzyli, że Jezus (J 6,28-29) jest „pełnią tego, który sam wszystko we wszystkim wypełnia” (Ef 1,23) - Dawcą wszelkich dobrych darów.

### **Kompletne szafarstwo jako nagroda**

Chrześcijańskie szafarstwo jest praktyczną duchowością i wiernością (1 Kor 4,2), jak wskazuje praca Adama i Ewy przed upadkiem w Edenie. Eden, który został utracony wskutek niewiernego szafarstwa Adama i Ewy, został przywrócony dzięki doskonałemu i wiernemu szafarstwu Jezusa, który przede wszystkim czynił wolę Ojca (Mt 26,42; J 5,30). Jezus ujrzał owoce swojej pracy i został nasycony (Iz 53,11). Jako drugi Adam, Jezus odradza ludzkość na niebiański obraz, a także odnawia szafarstwo utracone przez pierwszego Adama (1 Kor 15,45-58).

Odkupieni także zostaną nasyceni, kiedy ujrzą nie swoje uczynki, ale dzieło Jezusa w nich. Odtąd służą Panu, kierując wzrok na nagrodę (Flp 3,14). Nagroda ta pomaga nam zrozumieć, jak wszystko w tym życiu jest nieważne, małe i skromne w porównaniu z nagrodą odkupionych (Mt 25,23). Życie doczesne jest krótkie, niesie ze sobą niewiele radości, a wiele pustki i zmartwienia ducha (Koh 2,17). Ale obietnice dane wiernym niosą ze sobą nieskończoną wielkość, radość, pokój i nowość życia (Iz 35,10). Jedynie wierni (gr. *piste*), którzy są wiarygodni i szczerzy (1 Kor 4,2), przez wiarę odziedziczą pełnię szafarstwa (zostaną postawieni nad wieloma rzeczami), szczęścia (gr. *karan*), radości i pełnego pokoju zadowolenia obiecanego świętym (Mt 25,21).

Pan zaprasza nas, byśmy byli wierni w małych sprawach pośród niedoskonałości doczesnego życia (Łk 16,9-11), abyśmy jako dzieci mogli otrzymać wieczną nagrodę. Jakże uroczyste jest Boże zaproszenie do wierności będącej wyrazem naszego poddania się Jezusowi, który żyje w nas (Ga 2,20)!

Wreszcie, jak igła kompasu zawsze wskazuje północ, bez względu na to, gdzie się znajduje, tak łaska jest zawsze punktem odniesienia nagrody świętych. Wszelkie dobre uczynki, których dokonujemy, wynikają wyłącznie z łaski Bożej, aby nikt się nie chlubił (Ef 2,8-10).

### **Część III: Zastosowanie**

Poproś uczestników lekcji o przeczytanie na głos poniższych cytatów, a następnie omówcie pytania wymienione pod cytatami.

Majątek i umiejętności pochodzą od Boga. „Bóg prowadzi dokładny zapis życia każdego człowieka. Gdy przyjdzie dzień rozrachunku, wierny sługa otrzyma pochwałę. Nie mówi on: «Moje talenty», ale: «Twoje talenty» przyniosły zysk. Wie, że bez powierzonych darów nie osiągnąłby żadnego zysku. Czuje, że wiernie szafując dobrami, wykonał tylko swój obowiązek. Kapitał należy do Pana, a dzięki Jego mocy sługa mógł nim obracać z powodzeniem. Jedynie imię Pańskie ma więc być uwielbione. Sługa wie, że bez powierzonego kapitału byłby bankrutem na wieki” (Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 71-72).

- Czego biblijne słowa i wyrażenia takie jak: „sprawujcie”, „nie upodabniajcie się”, „przemieńcie się”, „zaprzę się samego siebie” oraz „nawróćcie się do mnie” (Flp 2,12-14; Rz 12,1-2; Łk 9,23; Ml 3,7-8) uczą nas o roli planowania i osobistej woli w realizacji wiernego chrześcijańskiego szafarstwa (1 Kor 4,2)?

Talenty duchowe i materialne. „Ukazano mi, że przypowieść o talentach nie jest w pełni zrozumiana. (...) Przypowieść ta odnosi się także do doczesnych środków, które Bóg powierzył swojemu ludowi” (Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, t. 4, s. 38).

- Jak wierność wiąże się z życiem duchowym i życiem materialnym (Mt 25,14-30)?